

κα από τούς ρευματισμούς μου — τούς κληρονόμησα από τόν πατέρα μου· όμως όλα αυτά γίνονταν ή σπίθα στή μπενζίνη. Ἀμέσως ή μάνα μου ἔκανε ἀντεπίθεση. *ἔσύ κοίτα νά διορθώσεις τόν ἄντρα σου καί τό γιό σου, πού ντρέπομαι νά μπαίνω στά σπίτια τοῦ κόσμου ἀπό τά χάλια σας! οἰκογένεια εἶστε σεῖς ἢ σκατά! ἀπό τή τοιγυουνιά τοῦ ἄντρα σου θά πεθάνουμε ἐδῶ μέσα μέσ στή θρώμα, χολέρα θά μᾶς πιάσει — ἀλλά μήπως θά τόν παντρευόσουν ἂν εἶσσαν λίγο καλύτερη, ὀλόδια εἶσαι! τί μοῦ κάνατε καί τά παρόμοια.* Τελικά όμως αὐτή τό ἔχανε ὀλοένα μέ τή συμπεριφορά της τό παιχνίδι, γιατί ἐγώ ἐνισχυόμουν στίς ἀμφιβολίες μου ἀπό τήν ἀρνητική στάση καί τῆς γαϊγιάς, πού τά συζητοῦσαν σέ ἔντονο τόνο μέ τόν παπού, ὅταν ή μάνα μου ἀπουσίαζε ἀπό τό σπίτι. Καί δέν τούς ἀπαντοῦσε σ' αὐτά πού τήν κατέκριναν, μά πάντα ἀναφερόταν σέ γενικότητες ἄσχετες μέ τή συγκεκριμένη στιγμή. Κι αὐτό κυρίως εἶταν πού μ' ἀπομάκρυνε βαθμιαία ἀπό κοντά της — ἂν πλησιάσαμε ποτέ μας· ἀδύνατο ν' ἀνεχτῶ τήν ἐφιαλτική διαστρέβλωση τῆς κοινῆς λογικῆς ἀπό λόγους ἀτομικιστικῆς ἰδιοτέλειαις.

Η ΒΡΟΧΗ

Ἄν παρατηρήσεις τή βροχή πῶς πέφτει, διαπιστώνεις εὐκολα ὅτι δέν ἔχει καμιά ὁμορφία, ἔτσι τυφλά καί δουλικά στή βαρύτητα πού καρφώνεται στό χῶμα. Πάντα τή μισοῦσα, γιατί μέ ἀναστάτωνε μέ πικρό τρόπο. Ἐνιωθα τόν ἑαυτό μου νά μαλακώνει, σά ν' ἄρχιζε νά λιώνει, καί αἰσθανόμουν σάν τό μέσα μέρος μιᾶς γαρίδας. Χτυποῦσε ἄγρια στά πεθαμένα τζάμια τοῦ μακεδονίτικου σπιτιοῦ, καί μᾶς ξυπνοῦσε. Δέν τή χωνεύω τή βροχή. Ἡ μόνη περίπτωση πού τή συμπαθοῦσα, εἶταν ἂν ἔπεφτε ὅποτε θέλαν νά μέ στείλουν γιά κάποια δουλιά, ἢ ἂν βοηθοῦσε ν' ἀργήσω τήν πρώτη ὥρα στήν τάξη. Τή χάζευα πῶς ἐνωνόταν μέ τά ρυάκια στό δρόμο, ἢ τή νικοῦσα προφυλαγμένος πίσω ἀπό τό παρμπρίζ ἐνὸ αγοραίου — κι ἀκόμα πού πολύ τή νικοῦσα, ἂν καθόμουν μέσα στό τρένο. Τῆς μητέρας μου ὅποτε ἔβρεχε τῆς ἐρχόταν νά κατουρήσει — τί μπορείς νά πάθεις ἀπό μιᾶ ἀπλοϊκή βροχή. Εἶναι συνηθισμένο φυσικό φαινόμενο, πού ἔχει τήν ἰδιότητα νά φαίνεται κάθε φορά σάν καινούριο, ἔτσι τήν ἔβλεπα συναισθηματικά. Ὅσο γιά τά σπαρτά, δέν μ' ἐνδιέφερε τί ἐπιπτώσεις εἶχε· μοῦ ἀρκοῦσαν τά δικά μου μικροβάσανα, πού ὅμως γιά μένα εἶταν ἀρκετά μεγάλα.

Ἐχω τύχει νά βρέχει στό δάσος καί ν' ἀνατριχιάζουν τά πάντα ὅπως σέ ὀρισμένα μυθιστορήματα τό δέρμα της. Ἐχω τύχει ἐπίσης ν' ἀδειάζω πλάθα, γιά νά μή κινδυνέψουμε. Οἱ ἄνθρωποι μέ πολλούς καί ἀτέλειωτους τρόπους ἔρχονται σ' ἐπαφή μέ τή βροχή καί ἂπ' αὐτοῦ μ' ἀρέσουν πρῶτα οἱ συμφέροντες σέ μένα τόν ἴδιο καί στή συνέχεια στούς ὑπόλοιπους.